

יום ג', כ"ח בסיון תשס"א (19 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, כ"ח בסיון, נרצח בשנת תרפ"ב (1922-5682) שר החוץ הגרמני (יהודי) **ולטר רטנאו** ע"י מתנקשים פרו-נאצים. רטנאו היה קרבן לשנאת הלאומנים הגרמנים לרפובליקת ויימאר וליהודים.

§§§

בחלוף שנתיים ליום, בשנת תרפ"ד (1924-5684), נורה ונרצח בירושלים **יעקב דה-האן**, מראשי אגודת ישראל ואנטי-ציוני מוצהר. דה-האן, יליד הולנד, עלה לירושלים ב-1919 ונמנה עם הנהגת היישוב הישן. בצעירותו היה מתבולל, סוציאליסט וציוני – ומאוחר יותר "חזר בו" ונהיה לחבר אגודת-ישראל ואנטי-ציוני. משורר ועיתונאי, לדה-האן היו קשרים ציבוריים ומדיניים ענפים. הוא שימש כדובר של העדה החרדית בקשריה עם השלטון הבריטי.

§§§

על עתונאי אחר, על עיר אחרת, על זמנים אחרים... לאחרונה באר-שבע אבדה אחד מבניה הוותיקים, **אברהם חלילי ז"ל**. מתוך הערכה לתרומתו הרבה לעיתונות בכלל ולחיי בירת הנגב בפרט, כמה שורות אודות חייו: נולד באוקראינה בשנת 1915, עלה ארצה בגיל 19, והתיישב בבאר-שבע מאז 1949, זמן קצר לאחר שנפתחה לאוכלוסיה אזרחית. הוא התמנה מיד כמזכיר בית התרבות הראשון, ולאחר מכן הפך לעתונאי הכללי בעיר האבות המחדשת את נעוריה. אברהם חלילי תרם תרומה רבת ערך לפיתוח העתונות המקומית והתקשורת בכלל; הוא עשה זאת לבדו במשך כשש שנים ככתב לעתונים הישראלים לסוגיהם – "דבר", "ידיעות אחרונות" ועוד; אח"כ היה חלילי חלוץ המקומונים.

כאשר פרסמה עיריית ב"ש, בשנת 1950, מכרז לעיצוב סמל לבאר-שבע, חלילי עם עוד גרפיקאי שרטטו הצעה שזיכתה אותם בפרס. בהצעת חלילי, לסמל העיר (שהוחלף 22 שנה לאחר מכן – דור דור וסמליו...?) היו 3 אלמנטים: עץ האשל – סמל העם ("ויטע אשל בבאר-שבע"), צינור מים – סמל הפרחת הנגב, ומפעלים – סמל לתיעוש ותעסוקה לתושבי הנגב.

צד פחות ידוע לחייו: חלילי היה לוחם שהשתתף החל מהמערכה במדבר המערבי שבצפון אפריקה, המפרץ הפרסי, עיראק, ועד לסיוע שהגיש עם יחידתו, "חיל החפרים", בצבא הבריטי, כאשר העביר אספקה ותחמושת למערכה נגד מצור הגרמנים על סטלינגראד, בערבות המושלגים של רוסיה. כמו-כן, הוא נטל חלק במלחמת השחרור ולחם ב"גדוד חבל סדום". עם שחרורו מצה"ל, חלילי קשר את חייו עם באר-שבע.

§§§

[50 שנות יקירי באר-שבע]

יום נעים, עם ציפיה לישועה!

יום ג', כ"ח בסיון תשס"א (19 ביוני)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

המשך דבריו של ר' כי-טוב על אירועי חודש אייר בדורינו: -

ואתה תמלא פיך שיר רון ושבח לה' אלוקי ישראל על אשר עשה, עושה ויעשה עם כל עמו, עם כל זרע בית ישראל מעתה ועד עולם. ואם באת להודות ולהלל – בכל לשון שלבך שומע ונפשך מתפעלת הוה מודה ומהלל, ומי יודע כמה עוד יארך הזמן עד אשר יהיה מטבע קבוע לשיר ושבח זה כשאר שירות ותשבחות שקבעו חכמי הדורות על דעת כל ישראל לעד ולנצח. שכן, לא נדע לפרש את עניינו של היום, ואת אשר ציוותה בו תורה. רק יודע תעלומות – הוא לבדו יודע את המעשה שעשה ומה טוב צפון בו. **והנה כולנו בציפייתנו שהקב"ה יורנו דרך אמת וישלח לנו משיח צדקו במהרה בימינו ויגיד לנו את הדרך נלך בה, וגם את הדרך אשר הלכנו.**..... **כ"ח באייר**, יום בו הובסו כל צבאות ערב שבאו להשמיד, להרוג ולאבד את כל זרע ישראל בארץ-ישראל. הוסרו מצורי האויבים בגבולות הארץ מסביב, חזרה גזלה לבעליה – זו ירושלים עיר הקודש שמתחילה גזלה ברובה מישראל. באותו יום שוב היתה ירושלים עיר אחת שלמה שכולה ביד ישראל, ונפתחו לרוחה כל המקומות הקדושים לישראל מקדשיהם. {ההמשך יבוא}

יום נעים, עם ציפיה לישועה!